

part. pass. *Jag är liksom s-d i hela kroppen*, mina lemmar värka och äro så ömma, som om de vore sönderslagna. — *Sönderbråkande*, n. 4. o. *Sönderbräkning*, f. 2.

SÖNDERFALLA, v. n. 3. (böjes som *Falla*) 1) Gå sönder i fallet. — Äfv. *Falla sönder*. — 2) (fig.) Kunna indelas, afdelas. *Denna fråga s-ller i tvenne*.

SÖNDERFRYSA, v. n. 3. (böjes som *Frysa*) Brista till följe af frysning. — Oftare säges *Frysa sönder*.

SÖNDERGÅNGEN, adj. 2. neutr. — *et.* (egentl. part. pass. af mindre brukliga verbet *Söndergå*) Som gått sönder.

SÖNDERKOKA, v. a. 1. o. 2. Koka något så hårdt, att det går sönder. — V. n. Gå sönder i kokning. — Äfv. (både för v. a. och v. n.) *Koka sönder*.

SÖNDERKÖRA, v. a. 2. Köra så hårdt, att något går sönder. — Oftare säges *Köra sönder*.

SÖNDERPISKA, v. a. 1. 1) Piska något så hårdt, att det går sönder. — Äfv. *Piska sönder*. — 2) (fig.) Slå aldeles förderfvad; slå sönder och samman.

SÖNDERRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Rifva*) 1) Slita i stycken. *S. kläder, papper*. — Äfv. *Rifva sönder*. — 2) (om färger) Krossa till finaste pulver. — 3) Sarga, klösa. — Äfv. *Rifva sönder*.

SÖNDERSMÄLLA, v. n. 2. Gå sönder med smäll. — Oftare säges *Smälla sönder*.

SÖNDERSPRINGA, v. n. 3. (böjes som *Springa*) Plötsligt och med häftighet gå sönder. — Oftare säges *Springa sönder*.

SÖNDERTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Taga i sär, åtskils. *S. ett ur*. — Äfv. *Taga sönder*.

SÖNDERTRASA, v. a. 1. Göra aldeles trasig. — Äfv. *Trasa sönder*.

SÖNDERTRÖSKA, v. a. 1. 1) Tröska något så, att det går sönder. — Äfv. *Tröska sönder*. — 2) (fig. fam.) Piska, slå öfvermåttan.

SÖNDRA, v. a. 1. 1) Dela, stycka. *S. ett län i två*. — 2) Afskilja en eller flera delar ifrån ett helt. *S. en provins ifrån ett rike*. — *Syn.* Afsöndra, Afskilja. — 3) (fig.) Göra oense. *S. sinnena*. *Denna fråga s-de nationen i två partier*. — *S. sig, v. r.* Afskilja sig. Brukas både egentl. o. fig. *En liten del s-de sig ifrån massan*. *Flera utmärkte män s-de sig ifrån partiet*. — *Söndrande*, n. 4.

SÖNDRIG, a. 2. Ej hel; sönderbruten, söndergången, söndernött, i stycken, i trasor. *S-a skor, strumpor*. *Ett s-t hjul*.

SÖNDRING, f. 2. 1) Handlingen eller verknigen, då något söndras. — 2) (fig.) Oenighet, meningsstrid. *S. i sinnena*. *S-ar i en stat*.

SÖRJA, sö'rjja, f. 1. (isl. *Sýria*) Blöt orenlighet, tjock som en välling. Se *Is-* och *Snö-sörja*.

SÖRJA, sö'rjja, v. n. o. a. 2. (af *Sorg*) 1) (neutralt) Känna sorg, lida af sorg. *S. djupt*. *S. öfver något*. *S. sig till döds*. *S. för någon*, känna sorg, bekymmer, oro, fruktan för ens skull, t. ex.: *Han sörjer för sin vanartiga son*. Se äfv. bem. 3. — *Syn.* Bedröfvas, Ängslas, Sucka och gråta. — 2) (neutralt o. aktivt) Känna sorg öfver förlusten af en älskad person. *Alla s. honom*. *Jag sörjer honom rätt mycket*. — *Syn.* Begråta. — 3) (neutralt o. aktivt) Bära sorgdrägt till följe af en anhörig persons död. *Han sörjer sin far, sin hustru*. *S. djupt*, bära djup sorg

(se *Sorg*). *S. slut*, upphöra att sörja, att bära sorg. — 4) (aktivt) Ångra. *S. sin förda vandel*. *S. sin möda*. — 5) (neutralt) *S. för*, bära omsorg för; vara bekymrad för. (Se äfv. bem. 1.) *Jag låter andra s. derför*. *S. för sina barn*. *Det skall jag s. för*. *S. för att*, laga att... — *S-n-de*, part. pres. Brukas äfv. substantivt: *De s. En s.* — *Sörjande*, n. 4.

SÖRPA, sö'rpa, v. a. 1. Röra säd, kli o. s. v. i vatten eller annan vätska, till föda åt boskap. — *Sörpning*, f. 2.

SÖRPA, f. 1. Röra af säd, kli o. s. v. med vatten eller annan vätska.

SÖRPLA, v. n. 1. Förtära supamat eller dryckesvaror på det sätt, att man långsamt och på ett hörbart sätt super i sig dem. *S. i' sig*, på detta sätt förtära. — *Sörplande*, n. 4. o. *Sörpling*, f. 2.

SÖRPLARE, m. 3. En, som sörplar.

SÖT, a. 2. neutr. förm. 1) Som låter förnimma sig för smaksinnet med en i hög grad behaglig känsla. — *Motsatser:* Bitter, Bäck, Sur, Salt. — *Socker är sött*. *S. frukt*. *Sött vin*. *S. mjölk*, ej löpnad. *Sött vatten*, fritt från sätta. — Bildar åtskilliga sammansättningar, som beteckna skiftningar af humvabegreppet, såsom Honungs-, Sockersöt, m. fl. — 2) (fig.) a) Angenäm, behaglig, ljuft. *S. lukt*. *S. sömn*. — b) Smickersam, inställsamt och för mycket vänlig. *S-a ord*. (Fam.) *Göra sig s.* — c) (fam.) Vacker, tack, älskvärd. *En s. människa*. *En liten s. flicka*. *En s. karl*. *Ett sött, allt för sött barn*. — d) Älskad, kär. *Min s-a vän!* *S-a bror!* *S-a syster!* *S-a far, mor*.

SÖTA, v. n. 1. (fam.) Förtära sötsaker, kosta på sött.

SÖTAKTIG, a. 2. Nästan sött till smaken, något sött. — *Sötaktighet*, f. 3. — *Sötaktigt*, adv.

SÖTBLOMSTER, n. 3. Se *Kamillblomma*.

SÖTEBRÖD, n. 3. Osyradt bröd.

SÖTEBRÖDSDAGAR, m. 2. pl. 1) Påskhögtiden hos de fordna Judarna, då endast osyradt bröd fick ätas. — 2) (fig. fam.) Se *Goddagar*.

SÖTGRÄS, n. sing. Örtslägget *Molinia*.

SÖTGRÖT, m. sing. Gryngröt, kokad med sött mjölk.

SÖTHET, f. sing. Egenskapen att vara sött, sött smak.

SÖTIG, a. 2. Något litet sött. *S. säd*, skadad af väta vid bergningen, så att den ger ett degigt bröd af fadd sött smak, hvilket då äfv. kallas *Sötigt*.

SÖTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara sötig; sötig smak.

SÖTIGT, adv. På ett sötigt sätt. *Smaka s.*

SÖTKLIFS, n. sing. Se *Sötsaker*.

SÖTKULLA, f. 1. Se *Kamillblomma*.

SÖTKÅL, m. sing. (boktr.) Arbete, som väl är verkställt, men icke uppskrifvet på räkning eller betalt. Öfverskottsarbete.

SÖTLÄPP, m. 2. (fam. skämtv.) Se *Läckermun*.

SÖTMA, sö'tma, f. sing. Sött ämne; söta beståndsdelar; sött smak.

SÖTMANDEL, m. sing. Mandel med sött smak.

SÖTMJÖLKSOST, m. 2. Ost, tillredd af sött mjölk.

SÖTNA, sö'tna, v. n. 1. Blifva sött.

SÖTNOS, f. 2. (fam.) Vacker flicka.

SÖTOST, m. 2. Ost, som är sött till smaken.